

Landbrug overhovedet skal kunne hævde sin Stilling.

Man har ved Drøftelsen af dette Spørgsmaal undertiden kunnet høre fremsat Forventninger om, at de Vanskeligheder, vi nu har at kæmpe med, vil kunne afhjælpes, naar vi naar den kommende Høst, idet man siger, vi kan nære Forhaabning om, at den kommende Høst vil blive bedre end den, vi har haft i Aar. Jeg tror ikke, at vi skal nære for store Forventninger. Vi maa nemlig huske paa, at for at faa en god Høst maa vi have de nødvendige Gødningsstoffer til Planternes Ernæring, men dem mangler vi. Vi vil komme til at mangle meget paa dette Omraade i det kommende Aar, og det vil ganske naturligt medføre en Nedgang i Udbyttet af Korn, Græs, Hø og Rodfrugter, og der skal efter min Opfattelse et ualmindelig gunstigt Vejr til for at opveje de Ulemper, som vil fremkomme paa Grund af, at vi her i Landet vil komme til at mangle de nødvendige Gødningsstoffer. Jeg tror, som sagt, ikke, at vi skal nære alt for store Forventninger; at vi haaber det bedste, er jo ret naturligt, men lad os være forberedte paa, at der kan fremkomme og sandsynligvis vil fremkomme Skuffelser.

Jeg ser slet ikke lyst paa den kommende Tid, men venter, at der vil møde os meget store Vanskeligheder, som paa forskellige Omraader vil kræve betydelige Indskrænkninger, og dette gælder ogsaa med Hensyn til, hvad Statskassen vil være i Stand til at yde. Det er jo ganske overordentlig store Krav, der stilles til Statskassen; i det foreliggende Lovforslag kræves der et Tilskud, som skal kunne gaa op til 60 Mill. Kr. Det er mange Penge, og det forekommer mig, at der kunde være nogen Grund til at rejse det Spørgsmaal, om Staten kan blive ved at ofre saa mange Millioner, som vi er inde paa at ofre, og i dette Tilfælde at ofre saa mange Millioner, for at alle, baade velstillede og mindre velstillede, kan spise billigt Smør. Jeg for mit Vedkommende er noget i Tvivl om, at dette er rigtigt, og hvis det i Vinterens Løb skulde vise sig nødvendigt at optage et nyt stort Statslaan, for at alle her i Landet, Udlændinge saavel som Landets egen Befolkning, velstillede og mindre velstillede, kan spise billigt Smør, forekommer det mig, at vi er inde paa en Finanspolitik, som dog maaske ikke er helt heldig. Naar imidlertid den højtærede Finansminister har givet dette Lovforslag sin Tilslutning, maa vi gaa ud fra, at vi er paa den sikre Side og har de til-

strækkelige Penge, og i Tillid dertil vil mine Meningsfæller og jeg stemme for Lovforslaget, som det foreligger med Hensyn til Statens Tilskud. Men jeg vil dog gerne ved denne Lejlighed sige til den højtærede Finansminister — han er ganske vist ikke til Stede, men jeg gaar ud fra, at han vil blive bekendt med, hvad jeg udtaler —, at saafremt det i den kommende Tid skulde vise sig, at Indenrigsministeren sætter sit Sugeværk overfor Statskassen i alt for kraftig Bevægelse, og Finansministeren som Følge deraf finder det nødvendigt at holde noget igen, da vil den højtærede Finansminister paa Forhaand kunne være ganske sikker paa, at han ikke vil høste Utak derfor fra vor Side.

Jeg har dermed omtalt de tre vigtigste Punkter i Lovforslaget og skal endnu kun tilføje et Par Ord om Kunstsmør. Saa vidt jeg forstaar den højtærede Ministers Stilling hertil, er det Tanken, hvis det kan lade sig gøre, at fremsætte et særligt Lovforslag derom. Dette er jeg meget veltilfreds med. Jeg tror nemlig, at det vilde være særdeles ønskeligt, om vi gennem Produktion af Kunstsmør kan bidrage en Del til at frigøre saa meget Natursmør som muligt, saaledes at vi kan blive i Stand til i Fremtiden at fortsætte med nogen Udførsel, som jo sikkert af andre Grunde vil være i høj Grad ønskelig og nødvendig.

Piper: Fremsættelsen af dette Lovforslag maa jo vække Betæneligheder i to Retninger. For det første paa Grund af det Indgreb, det gør i Borgernes frie Adgang til at forsyne sig, dernæst paa Grund af dets Indgreb overfor de næringsdrivende, hvorved deres Virksomhed i høj Grad hemmes og beskæres og deres Indtægt forringes, og endelig paa Grund af den overordentlig store Udgift, som dette Lovforslag medfører. Naar vi ser den højtærede Indenrigsminister — det er jo særlig ham, der har Æren for alle de store Udgiftslove — forelægge det ene Lovforslag efter det andet med mange Millioners Udgift, maa selv vi, der har Sæde i Rigsdagen, jo spørge hinanden: Hvorfra skal der komme Dækning? I det foreliggende Tilfælde skal omtrent Halvdelen af Udgiften dækkes af Statskassen, medens den anden Halvdel forudsættes at kunne indvindes ved det Smør, der sælges udenom Rationeringen, og navnlig det, der eksporteres. Hvilket Tal man her har at regne med, er imidlertid ganske ubestemt. Den højtærede Minister har jo ogsaa sagt, at Stats-